

วิธีเปลี่ยนสายตาและทัศนคติของลูก

วันนี้บัณฑิตากำลังมองดูหนุ่มของผู้ที่เพียรพยายามทั้งหมด ความรู้ทั้งหมดหลอมรวมอยู่ในคำว่า “ผู้เพียรพยายาม” (purusharthi ปुरुชาร์ทธี(อ่านแบบอินเดีย)/บุรุษสารถิ(อ่านแบบไทย)) คำว่า “purusharthi” หมายถึง “purushปुरुช/บุรุษ” (คน/มนุษย์, นาย) และ “rathirถิ” (ผู้ขับขี่) ผู้ขับขี่อะไร? นายของอะไร? การเป็นนายของวัตถุธาตุนั้นก็คือการเป็นผู้ขับขี่พาหนะ จะเกิดอะไรขึ้นหากลูกมั่นคงในความหมายของคำเพียงคำเดียวนี้? ลูกจะสามารถเอาชนะความอ่อนแอทั้งหมดได้อย่างง่ายดาย ผู้เป็นนายจะมีสิทธิ์ทั้งหมดเหนือวัตถุธาตุและไม่ยอมจำนนต่อวัตถุธาตุนั้น ผู้ขับขี่จะขับขี่พาหนะ เขาไม่ได้เคลื่อนไปในขณะที่ยอมจำนนต่อพาหนะ ผู้ที่มีสิทธิ์ทั้งหมดจะมีสิทธิ์ในพลังทั้งหมดของพ่อผู้ทรงพลังอำนาจ นั่นคือเขาจะมีสิทธิ์ในมรดกและมีสิทธิ์ทั้งหมดในมรดกนั้น พลังทั้งหมดคือทรัพย์สินสมบัติของพ่อและลูกทุกคนมีสิทธิ์ในทรัพย์สินสมบัตินั้น บัณฑิตาให้โชคแห่งอาณาจักรของพลังทั้งหมดแก่ลูกทุกคนอันเป็นสิทธิ์โดยกำเนิดของลูก ทันที่ลูกถือกำเนิดมาลูกได้รับอำนาจในการปกครองตนเองของทุกพลัง ได้รับพลังของสำนักการเป็นผู้ที่มีสิทธิ์ทั้งหมดและปลั่งทั้งหัวใจสำหรับการมีรูปของผู้ที่ดูดีอยู่ในห้วงแห่งความรักต่อพ่อ ทันที่ลูกถือกำเนิดมาลูกแต่ละคนได้รับมงกุฏของงานรับใช้เพื่อให้คุณประโยชน์ต่อโลก ดังนั้นลูกทุกคนมีสิทธิ์โดยกำเนิดของปลั่งทั้งหัวใจ ดีลัก มงกุฏ และอาณาจักรใช่หรือไม่? ดวงวิญญาณที่เป็นตัวของการบรรลุผลของสิ่งนี้จะอยู่อย่างอ่อนแอได้หรือไม่? ลูกไม่สามารถที่จะดูผลการบรรลุผลทั้งสิ่งนี้หรือไม่? บางครั้งดีลักก็ถูกลบไป บางครั้งลูกลงมาจากปลั่งทั้งหัวใจ และบางครั้งแทนที่จะสวมมงกุฏลูกกลับไปแบกภาระ ลูกแบกตะกร้าของสิ่งที่ไร้ประโยชน์ สิ่งที่ย่อยเปล่า ลูกได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่มีอำนาจในการปกครองตนเอง แต่แทนที่จะเป็นผู้มีอำนาจของตนเอง ลูกกลับเป็นปวงประชาที่ยอมจำนน เหตุใดลูกจึงเล่นเกมเช่นนั้น? หากลูกเฝ้าแต่เล่นเกมเช่นนั้นแล้วเมื่อไรที่สันสการ์ดั้งเดิมของลูกของการประกาศสิทธิ์ในอาณาจักรจะคงอยู่ตลอดไปอย่างไม่สูญสลายเมื่อไร? หากลูกเฝ้าแต่เล่นเกมเช่นนั้นแล้วการบรรลุผลของลูกจะเป็นเช่นไร? ผู้ที่ไม่สามารถทำให้สันสการ์ดั้งเดิมของเขาไม่สูญสลายจะประกาศสิทธิ์ในอาณาจักรในตอนเริ่มต้นได้อย่างไร? หากลูกมีสันสการ์ของนักรบมาเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน นั่นคือหากลูกใช้เวลาของลูกไปในการรบรา หากลูกมีชัยชนะในวันนี้แต่พ่ายแพ้ในวันพรุ่งนี้ หากลูกได้รับชัยชนะช่วงขณะหนึ่งแต่พ่ายแพ้ในช่วงขณะต่อมา หากลูกไม่มีสันสการ์ของการมีชัยชนะตลอดเวลาแล้วจะเรียกว่าลูกเป็นนักรบหรือบราห์มินได้อย่างไร? บราห์มินคือผู้ที่กลายเป็นเทพ แล้วนักรบจะกลายเป็นนักรบ มีความแตกต่างระหว่างสัญลักษณ์ของเทพและสัญลักษณ์ของนักรบ ในภาพที่เป็นอนุสรณ์ คนหนึ่งมีลูกศรและคันธนู และอีกคนหนึ่งมีขลุ่ย ผู้ที่มีขลุ่ยจะกลายเป็นนายผู้ที่เล่นขลุ่ย (มุรลิด้า) ดังนั้นแทนที่จะถูกพิษด้วยงูของกิเลส เขาจัดพิษทั้งหมดออกไปและทำให้กลายเป็นเตียง มีความแตกต่างอย่างมากเช่นนั้นระหว่างงูที่เต็มไปด้วยพิษและงูที่กลายเป็นเตียง การเปลี่ยนแปลงเช่นนั้นเกิดขึ้นได้อย่างไร? ด้วยขลุ่ย เพียงผู้ที่นำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงเช่นนั้นจะได้ชื่อว่าเป็นบราห์มินที่มีชัยชนะ ดังนั้นถามตนเองว่า: ฉันคือใคร?

ลูกทุกคนได้เปิดเผยความอ่อนแอของลูกด้วยความซื่อสัตย์ ลูกจะได้รับคำแนะนำสำหรับความซื่อสัตย์นั้น แต่บัณฑิตาเห็นว่าแม้กระทั่งเวลานี้ลูกยังไม่ได้พัฒนาพลังที่จะเปลี่ยนแปลงสันสการ์ของตนเอง แล้วเมื่อไรลูกจะกลายเป็นผู้เปลี่ยนแปลงโลก? การเปลี่ยนแปลงสายตาและทัศนคติของลูกจะเป็นไปอย่างยั่งยืนเมื่อไร? ลูกคือผู้สังเกตการณ์ที่สังเกตเห็นทุกสิ่งด้วยสายตาของลูก แล้วเหตุใดลูกจึงปล่อยให้สายตาของลูกกลับมาชุกชน? ลูกมองดูทุกสิ่งด้วยสายตาที่สูงส่งหรือด้วยสายตาที่หยาบ? เมื่อลูกมองด้วยสายตาที่สูงส่งลูกจะเห็นแต่รูปที่สูงส่งงดงามอย่างสม่ำเสมอ สายตาที่หยาบจะเห็นแต่ผิวหนึ่งเท่านั้น การมองดูผิวหนึ่งและคิดเกี่ยวกับผิวหนึ่งเป็นงานของใคร? เป็นงานของเทวดา—นางฟ้าหรือไม่? งานของบราห์มินหรือไม่? งานของผู้ที่มีอำนาจในการปกครองตนเองที่มีสิทธิ์ทั้งหมดหรือไม่? แล้วลูกคือบราห์มินใช่หรือไม่? ลูกคือใคร? บาบาคควรจะพูดถึงชื่อนั้นหรือไม่?

จงมองเห็นทุกดวงวิญญาณที่มีตัวตน ผู้หญิงทุกคนในรูปของชกดี แม่ของโลก หรือเทพธิดาเสมอ นี่คือนั่นที่หมายถึงการมองเห็นด้วยสายตาที่สูงส่ง เธออาจเป็นกุมารี เป็นแม่ เป็นพี่สาวหรือน้องสาว หรือเป็นเครื่องมือที่เป็นครูของลูก เป็นผู้รับใช้ แต่เธอคือใคร? เธอคือรูปของชกดี แม้กระทั่งในความสัมพันธ์ระหว่างบราเธอร์และซิสเตอร์ ทัศนคติและสายตาบางครั้งก็กลับมาชุกชน ดังนั้นจงมองเธอในรูปของชกดี รูปของชีพชกดีเสมอ สภาพของผู้ที่มีเจตนาร้ายที่มายู่เบื้องหน้าของชกดีคืออะไร? ลูกรู้อะไรใช่หรือไม่? เธอไม่ได้เป็นแค่ครูของลูกเท่านั้นแต่เป็นชีพชกดี เธอเป็นพี่สาวหรือน้องสาวทางจิต

ของลูก อย่างไรก็ตามยิ่งกว่านั้น จงมองเธออย่างเป็นชีวิตชีวา ลูกผู้เป็นแม่และซิสเตอร์ควรอยู่อย่างมั่นคงอยู่ในรูปของชีวิตชีวาที่ดีของลูกอย่างสม่ำเสมอด้วยเช่นกัน อย่าคิดว่า “ผู้นี้คือบราเธอร์พิเศษของฉันหรือนักเรียนพิเศษของฉัน” ซิสเตอร์คือชีวิตชีวาที่ดีและลูกคือมหาวิทยาลัย ลูกคือผู้ที่เจ้าจะเฝ้าระวัง แต่ก่อนอื่นลูกต้องเฝ้าระวังหลานของราวันภายในตนเอง คุณสมบัติพิเศษของมหาวิทยาลัย(หนูมาน)ที่พวกเขาแสดงให้เห็นคืออะไร? อะไรที่หนูมานแสดงให้เห็นอยู่ในหัวใจของเขา? รามผู้เดียวไม่มีใครอื่น ลูกได้เห็นภาพของนี้แล้วใช่หรือไม่? ดังนั้นบราเธอร์ทุกคนคือมหาวิทยาลัยและซิสเตอร์ทุกคนคือชีวิตชีวา มหาวิทยาลัยเป็นของชีวิตชีวา ในขณะที่มองผู้ที่มีร่างกายใดๆ จงมองที่ดวงวิญญาณที่อยู่ตรงหน้าผากเสมอ ลูกจะพูดกับดวงวิญญาณหรือร่างกาย? ขณะที่ทำกิจกรรมใดๆ มันคือดวงวิญญาณหรือร่างกายที่ทำสิ่งนั้น? มองเห็นดวงวิญญาณที่อยู่ในร่างกายทุกวันาที่อย่างสม่ำเสมอ ให้สายตาของลูกมองไปที่เพชรพลอยตรงกลางหน้าผาก แล้วจะเกิดอะไรขึ้น? เมื่อดวงวิญญาณเห็นดวงวิญญาณเขาจะกลับมามีจิตสำนึกที่เป็นดวงวิญญาณโดยอัตโนมัติ นี่คือการเรียนแรกใช่ไหม? หากลูกไม่ได้ทำให้บทเรียนแรกของอัลฟามั่นคง ลูกจะได้รับเบต้า, อาณาจักรได้อย่างไร? เพียงแค่ระมัดระวังเกี่ยวกับสิ่งหนึ่ง สิ่งใดก็ตามที่ลูกต้องทำ ลูกต้องมีการกระทำที่สูงส่งและกลับมาสูงส่ง ดังนั้นจงกลายเป็นผู้ที่มีความมุ่งมั่นในทุกสิ่ง ไม่ว่าลูกจะต้องอดทนหรือเผชิญกับสิ่งใดก็ตาม ลูกต้องทำการกระทำที่สูงส่งและนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่สูงส่ง อย่าได้ใช้คำว่า “เพียรพยายาม” อย่างไม่ระมัดระวัง “ฉันคือผู้ที่เพียรพยายาม ฉันกำลังเคลื่อนไป ฉันกำลังทำสิ่งที่ฉันทำได้ ฉันต้องทำสิ่งนั้น” นี่คือการภาษาของความไม่ระมัดระวัง ในขณะที่มองมันคงอยู่ในความหมายของคำว่า “เพียรพยายาม” วัตถุประสงค์ไม่สามารถหลอกลวงนายของมัน ทุกประเภทของความอ่อนแอเหล่านี้ คือสิ่งขับเคลื่อนของความไม่ระมัดระวัง มหาวิทยาลัยถือภูเขาบนฝ่ามือของเขาและเขาบินไปกับภูเขานั้นในหนึ่งวินาที นั่นคือเขาทำให้ภูเขาเบาเหมือนน้ำ เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ทั้งหมดนั้นคืออะไร? มหาวิทยาลัยเช่นนั้นจะถูกเรียกว่าเป็นผู้ที่กลัวแม้กระทั่งมด “ฉันจะทำอะไรได้? สิ่งนี้เกิดขึ้นแม้กระทั่งขัดกับความปรารถนาของฉัน” เหล่านี้คือคำพูดของมหาวิทยาลัยหรือไม่? ผู้ที่รู้จักจะไม่พูดว่า “ฉันจะทำอะไรได้ ชโมยมา” ผู้ที่รู้จักจะไม่ถูกหลอกลวงซ้ำแล้วซ้ำเล่า ผู้ที่ไม่ระมัดระวังจะถูกหลอกลวงซ้ำแล้วซ้ำเล่า หากลูกมีวิธีการสำหรับความปลอดภัยแต่ไม่ใช้มันแล้วจะเรียกว่าอะไร? “ฉันรู้ว่าสิ่งนี้ไม่ควรจะเกิดขึ้น แต่มันก็เกิดขึ้น” ลูกจะพูดถึงสิ่งนี้ด้วยความรู้สึกแบบไหน?

จงเป็นผู้ที่มีความมุ่งมั่น ฉันต้องนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลง – ไม่ใช่พรุ่งนี้ แต่วันนี้; ไม่ใช่วันนี้ แต่เดี๋ยวนี้! สิ่งนี้เรียกว่าเป็นมหาวิทยาลัยที่เชื่อฟังราม วันนี้เป็นวันสำหรับการพบปะ แต่เพราะลูกได้ทำความพยายาม บาบาก็ต้องให้การตอบแทนสำหรับความพยายามของลูก อย่างไรก็ตามลูกนำเอาความอ่อนแอเหล่านี้กลับไปกับลูกหรือไม่? ลูกจะไม่นำสิ่งใดที่ลูกได้ให้ไว้กลับไปใช่ไหม? ลูกต้องไม่ปล่อยให้มันกลับมาหาลูก แม้ว่ามันจะพยายามกลับมาหาลูกอย่างแรงก็ตาม ลูกจะปล่อยให้ศัตรูเข้ามาหรือไม่? ความใส่ใจและการตรวจสอบคือลอคสองชั้น การจดจำระลึกถึงและงานรับใช้คือลอคสองชั้นอย่างที่สอง ลูกทุกคนมีสิ่งนี้ใช่หรือไม่? ดังนั้นจงใช้ลอคสองชั้นนี้อย่างสม่ำเสมอ จงใช้ลอคทั้งสองด้าน ลูกเข้าใจไหม? อย่าได้ใช้ลอคเพียงด้านเดียว ลูกได้รับการต้อนรับเป็นอย่างมากทั้งทางร่างกายและทางที่ละเอียดอ่อน ลูกได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีเป็นสองเท่า เช่นที่ดิดดีและดาดี้และดวงวิญญาณเครื่องมือได้ให้การต้อนรับลูกจากหัวใจของพวกเขา ดังนั้นเพื่อเป็นการตอบแทน ลูกทุกคนจะต้องให้การรับประกันกับดิดดีและดาดี้ว่า จากนั้นไปลูกจะอยู่อย่างมีชัยชนะอย่างสม่ำเสมอ อย่าเพียงแค่พูดสิ่งนี้ด้วยปากของลูก แต่จงพูดจากใจของลูก แล้วเราจะได้เห็นกันว่าทุกคนในภาพนี้ทำอะไร หลังจากหนึ่งเดือน ลูกสามารถซ่อนสิ่งนี้จากผู้อื่นได้ แต่ลูกไม่สามารถซ่อนสิ่งใดจากพ่อได้ อัจชะ

แต่ผู้มีความมุ่งมั่นที่ทำให้ความคิดและการกระทำของเขาเหมือนกันอย่างสม่ำเสมอ แต่ผู้มองเห็นรูปของดวงวิญญาณด้วยดวงตาที่สูงส่งอย่างสม่ำเสมอ เพื่อที่ว่าใครก็ตามที่เขามอง เขาจะเห็นแต่ดวงวิญญาณเท่านั้น แต่ดวงวิญญาณที่กำลังเพียรพยายามอย่างมั่นคงในความหมายของคำว่า “เพียรพยายาม” บัพดาดา รัก ระลึกถึง และนมัสเต

จงกลับมาไม่มีตัวตน ไม่มีความหลงทะนงตน และปราศจากกิเลส เช่นเดียวกับพ่อ

จดจำคำพูดสามคำสุดท้ายของพ่อบราห์มาไว้: ไม่มีตัวตน ไม่มีความหลงทะนงตนและไม่มีความกิเลส ไม่มีตัวตนในความคิดของลูก ละวางจากทุกคนและมีความรักต่อพ่อ ไม่มีความหลงทะนงตนในคำพูดของลูกอยู่เสมอ นั่นคือให้คำพูดเหล่านั้นเต็มไปด้วยความอ่อนหวานทางจิตและความถ่อมตน ในการกระทำของลูกไม่มีกิเลสผ่านอวัยวะร่างกายของลูก นั่นคือกลายเป็นผู้ที่มิบุคลิกภาพของความบริสุทธิ์ จงฝึกฝน: ฉัน ดวงวิญญาณที่ไม่มีตัวตนกำลังพูดด้วยการคำนึงของร่างกายที่มีตัวตน แม้กระทั่งในรูปที่มีตัวตน ให้มีรูปที่ไม่มีตัวตนในสำนักกูรูของลูก สิ่งนี้เป็นที่รู้จักกันว่า การพูดและการกระทำในขณะที่มีตัวตนและไม่มีตัวตน รูปดั้งเดิมของลูกคือรูปที่ไม่มีตัวตน และรูปที่มีตัวตนคือสิ่งคำนึงของลูก สำนักกูรูทั้งสองนี้ "ไม่มีตัวตนและมีตัวตน" คือสภาพที่มีพลัง เก็บรูปที่ไม่มีตัวตนที่แท้จริงของลูกไว้ในสำนักกูรูของลูก และคุณธรรมที่แท้จริง

และพลังของรูปนั้นจะปรากฏขึ้นมาโดยอัตโนมัติ ในยุคบรรจบพบกัน จงสัมผัสกับสภาพคาร์มาทิต(สภาพที่เหนือปวงกรรม)และสภาพที่ไม่มีตัวตน เช่นเดียวกับพ่อ และแล้วลูกจะเฝ้าแต่ได้รับประสบการณ์ของสภาพที่ทัดเทียมกับพ่อบราห์มาอย่างต่อเนื่องเป็นเวลา 21 ชาติเกิดในอนาคต ที่เต็มไปด้วยทุกคุณธรรม ไม่มีกิเลส และมีชีวิตที่สูงส่ง สำนึกรู้ของการเป็นนายและเด็กอย่างสม่ำเสมอจะทำให้ลูกได้สัมผัสกับประสบการณ์ของสภาพที่ไม่มีความหลงทะนงตนและสภาพที่ไม่มีตัวตน การกลับมาเป็นเด็กหมายความว่ามีการเปลี่ยนแปลงในชีวิตที่มีขีดจำกัดของลูก เมื่อลูกกลายเป็นบราห์มินลูกได้เรียนรู้บทเรียนแรกและบทเรียนที่ง่ายที่สุดในชีวิตบราห์มิน - ลูกๆ พูดว่า "บาบา" และพ่อได้พูดว่า "ลูก" บทเรียนของหนึ่งคำนี้ทำให้ลูกเต็มไปด้วยความรู้

พื้นฐานของความสำเร็ในงานรับใช้คือความรู้สึกของการเป็นเครื่องมือในงานรับใช้ คุณสมบัติพิเศษสามอย่าง ไม่มีตัวตน , ไม่มีความหลงทะนงตน และไม่มีกิเลส มาจากการเป็นเครื่องมือโดยอัตโนมัติ จากการไม่มีจิตสำนึกของการเป็นเครื่องมือ จิตสำนึกของ "ฉัน" และ "ของฉัน" มากมายหลายประเภททำให้งานรับใช้กลับมาย่อหย่อน ดังนั้นอย่าให้มีจิตสำนึกใดๆ ของ "ฉัน" หรือ "ของฉัน" จดจำหนึ่งคำ "ฉันเป็นเครื่องมือ" โดยการเป็นเครื่องมือเท่านั้นที่ลูกจะสามารถอยู่ในสภาพที่ไม่มีตัวตน ไม่มีความหลงทะนงตน ถ่อมตน และเป็นอิสระจากความคิดอื่นๆ เช่นเดียวกับการเป็นเครื่องมือสภาพของลูกจะกลับมาไม่มีตัวตน ไม่มีความหลงทะนงตน และปราศจากความคิดอื่น ๆ ในทำนองเดียวกันเมื่อลูกพูดอย่างสม่ำเสมอว่า "ฉัน, ฉัน" ก็จะมีคามหยิ่งยโส ความห่อเหี่ยว และความเศร้าโศก ผลลัพธ์นั้นก็คือในขณะที่เคลื่อนไปลูกจะตายแม้ว่าลูกจะมีชีวิตอยู่ก็ตาม ดังนั้นเก็บคำสอนหลักนี้ไว้กับลูกตลอดเวลา: ฉันเป็นเครื่องมือ จากการเป็นเครื่องมือความหยิ่งยโสประเภทต่างๆจะไม่เกิดขึ้นในตัวลูก ลูกจะไม่แม้กระทั่งติดกับจนหัวหมุนของความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

มากเท่าที่ลูกอยู่ในสภาพที่ไม่มีตัวตน มากตามนั้นที่ลูกจะอยู่อย่างไม่หวาดกลัว เพราะความกลัวเกิดขึ้นจากสำนึกของการเป็นร่างกาย ในการที่จะซึมซับคุณธรรมของความกล้าหาญ/ไม่ขาดกลัว จงกลับมาไม่มีตัวตน ยิ่งลูกอยู่อย่างละวางในสภาพที่ไม่มีตัวตนมากเท่าไร ลูกก็จะสัมผัสกับสภาพที่เป็นจุดในโยคะของลูกมากเท่านั้น และลูกจะได้สัมผัสกับสภาพที่เป็นเช่นเทวดา-นางฟ้าในขณะที่ลูกเคลื่อนไป เช่นที่มือและเท้าของลูกเฝ้าแต่เคลื่อนไหวไปตามทิศทางของลูก ในทำนองเดียวกัน จงฝึกฝนที่จะกลับมาไม่มีตัวตนจากมีตัวตนในหนึ่งวินาที นั่นคือการฝึกฝนที่จะอยู่อย่างมั่นคงอยู่ในรูปดั้งเดิม รูปที่ไม่มีตัวตนของลูก และจะไม่มีความหยิ่งยโสใดๆ ความหยิ่งยโสทำให้ลูกกลายเป็นผู้ที่ไม่มีเครื่องประดับ ผู้ที่อยู่อย่างมั่นคงในสภาพที่ไม่มีความหลงทะนงตนและไม่มีความตัวตน และในสภาพของการถือเครื่องประดับทั้งหมดจะสามารถเป็นผู้ให้คุณประโยชน์แก่ทุกดวงวิญญาณได้ และผู้ที่ให้คุณประโยชน์กับทุกคนจะประกาศสิทธิ์ในอาณาจักรของโลก

ลูกจะกลายเป็นตัวของการให้นิimitเมื่อลูกอยู่ในสภาพที่ไม่มีตัวตนในขณะที่อยู่ในรูปที่มีร่างกาย เช่นที่ลูกมีความตระหนักรู้ว่าเป็นธรรมชาติในรูปที่เป็นร่างกายมาเป็นเวลาหลายชาติเกิด ในทำนองเดียวกันลูกจะต้องมีประสบการณ์ในสำนึกถึงรูปดั้งเดิมของลูกเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน เมื่อบทเรียนแรกนี้สมบูรณ์และลูกอยู่ในสภาพที่มีจิตสำนึกที่เป็นดวงวิญญาณ ลูกจะกลายเป็นเครื่องมือที่จะให้นิimitแก่ทุกดวงวิญญาณ ประการแรกคือเป้าหมายที่จะกลับมาไม่มีตัวตนและมีจิตสำนึกที่เป็นดวงวิญญาณ และอีกประการหนึ่งคือเป้าหมายที่จะมีสภาพที่ไม่มีกิเลส ซึ่งลูกจะต้องทำให้สภาพของลูกปราศจากกิเลส แม้กระทั่งในจิตใจของลูก เช่นที่ลูกเพียรพยายามตลอดทั้งวันในการเป็นโยคีและอยู่อย่างบริสุทธิ์ ในทำนองเดียวกันให้เป้าหมายของการไม่มีกิเลสและไม่มีความตัวตนอยู่เบื้องหน้าของลูกอย่างสม่ำเสมอ และแล้วลูกจะกลับมามีสภาพคาร์มาทิต(สภาพที่เหนือปวงกรรม) และมีสภาพที่เป็นเช่นเทวดา-นางฟ้า และจะไม่มีความไม่บริสุทธิ์ ไม่มีการดึงดูดของวัตถุธาตุทั้งห้าจะมาถึงลูกได้ ออกคำสั่งกับตนเองให้มีความมั่นคงในสภาพที่ไม่มีความหลงทะนงตน ไม่มีตัวตน และไม่มีกิเลสอย่างสมบูรณ์ในทันที อย่าให้มีร่องรอยของ "ของฉัน", "ของเธอ" หรือความภาคภูมิใจหรือเกียรติ ฯลฯ หากมีร่องรอยแม้แต่น้อยของสิ่งเหล่านั้น ลูกหลานของพวกเขาทั้งหมดจะมา เพราะฉะนั้นอย่าให้มีร่องรอยของกิเลสแม้กระทั่งในความคิดของลูก และแล้วเมื่อนั้นสภาพทั้งสามนั้นก็จะเกิดขึ้นมา จากนั้นทายาทและปวงประชาจะปรากฏออกมาจากผลกระทบของสิ่งนี้จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว งานรับใช้อย่างรวดเร็วจะมองเห็นได้

เวลานี้ลูกต้องไปยังบ้านที่ไม่มีตัวตนของลูก ดังนั้น แผ่นดินของลูกเป็นเช่นไรเครื่องแต่งกายของลูกก็ควรจะเป็นเช่นนั้น ดังนั้นให้ความเพียรพยายามพิเศษของลูกในเวลานี้คือการกลับบ้านและพาผู้อื่นกลับบ้านด้วยเช่นกัน เมื่อมีสำนึกนี้ลูกจะสามารถอยู่เหนือความสัมพันธ์และการดึงดูดของวัตถุธาตุของธรรมชาติทั้งหมดได้อย่างง่ายดาย นั่นคือลูกจะกลายเป็นผู้สังเกตการณ์ที่ละวาง ด้วยการเป็นผู้สังเกตการณ์ที่ละวางลูกจะกลายเป็นมิตรร่วมทางของพ่อและทัดเทียมกับพ่ออย่างง่ายดาย ทุกขณะให้เวลาในการฝึกฝนที่จะทำให้ตนเองอยู่ในสภาพของดวงวิญญาณที่ไม่มีตัวตน ละวางจากสำนึกของ

ร่างกาย ไม่ว่าลูกจะทำงานอะไร ในขณะที่ทำงานนั้น จงฝึกฝน: นั่นเป็นดวงวิญญาณที่ไม่มีตัวตนและกำลังมีการกระทำ ด้วยการคำจูนของอวัยวะของร่างกาย สภาพที่ไม่มีตัวตนคือสภาพของการเป็นผู้ที่ทำให้สิ่งต่างๆได้ทำ และอวัยวะของร่างกายเป็นผู้กระทำ ดวงวิญญาณคือผู้ที่ให้แรงบันดาลใจให้สิ่งต่างๆต้องทำ ดังนั้นด้วยสภาพที่ไม่มีตัวตนของจิตสำนึกที่เป็นดวงวิญญาณ ลูกจะจดจำพ่อที่ไม่มีตัวตนโดยอัตโนมัติ ตลอดทั้งวันลูกจะพูดคำว่า "นั่น" ก็ครั้งก็ตาม จดจำไว้ว่า "นั่น ดวงวิญญาณที่ไม่มีตัวตนได้เข้ามาในร่างกายที่มีตัวตน" เมื่อลูกจดจำสภาพที่ไม่มีตัวตนของลูก ลูกจะไม่มีอาการหลงตนเอง และจิตสำนึกที่เป็นร่างของลูกจะจบสิ้นลงโดยอัตโนมัติ การจดจำดวงวิญญาณทำให้สภาพที่ไม่มีตัวตนมั่นคง ลูกได้รับพรของการไม่มีตัวตน ไม่มีอาการหลงตนเอง และไม่มีการปฏิเสธแล้ว จากผู้ประทานพร

เวลานี้นำพรนี้ไปใช้ในทางปฏิบัติ นั่นคือทำให้ตนเองเป็นตัวของตัวเอง เป็นตัวของการจดจำระลึกถึง และเป็นภาพลักษณ์ที่ให้นิยาม ให้ใครก็ตามที่มาอยู่เบื้องหน้าของลูกได้เห็นเพชรพลอยตรงกลางหน้าผาก ได้เห็นพลังของสายตาที่เข้มข้นของลูก และได้ยินคำพูดของพรที่ออกมาจากริมฝีปากของลูก และแล้วเมื่อนั้นการเปิดเผยจะเกิดขึ้น

พร: : ขอให้ลูกเป็นตัวของตัวเองอย่างง่ายดาย โดยการรับใช้ด้วยคำพูดและความคิดในเวลาเดียวกัน การรับใช้ด้วยพลังของความคิดในเวลาเดียวกันกับการรับใช้ด้วยคำพูดคืองานรับใช้สุดท้ายที่มีพลัง เมื่อมีรูปรวมของการรับใช้ด้วยความคิดและคำพูดก็จะมีความสำเร็จอย่างง่ายดายที่จะนำมาซึ่งผลลัพธ์เป็นสองเท่า มีจำนวนน้อยที่รับใช้ด้วยคำพูด แต่ผู้ที่ดูแลสิ่งต่างๆหรือผู้ที่ข้องแวะในเรื่องอื่นๆการรับใช้ด้วยจิตใจบรรยากาสะจะกลับมาโดยยุคถัด(มีศิลปะวิธีในโยคะ)ด้วยสิ่งนี้ ให้แต่ละคนควรรู้สึกว่า: “นั่นต้องทำงานรับใช้” และแล้วบรรยากาสะจะมีพลังและจะงานรับใช้เป็นสองเท่า

คติพจน์: : คงอยู่บนที่นั่งของสภาพที่มั่นคงอย่างสม่ำเสมอ และลูกจะอยู่อย่างไม่ว้าวุ่นสั่นคลอน

*** โอม ขานติ ***